

MOTÝL

MARTINA JAKUBOVÁ

Pád do ticha

Nieko iný musí zomrieť

Pád do ticha

Copyright © 2021 MARTINA JAKUBOVÁ
Zodpovedá redaktorka Bohdana Čičmancová
Dizajn © Motýľ design 2021
Obálka Zuzana Ondrovičová
Foto na obálke © Greta Larosa / Trevillion Images
Vydalo Vydavateľstvo Motýľ
www.vydavatelstvomotyl.sk
Vydanie prvé. Rok vydania 2021
Tlač: TBB, a. s., Banská Bystrica

ISBN: 978-80-8164-246-3

MARTINA JAKUBOVÁ

Pád do ticha

VYDAVATEĽSTVO MOTÝL

*Túto knihu venujem všetkým silným ženám.
A špeciálne tebe Veronika... Ty to dáš.*

Úvod

Ticho, vyslovili nehlučne jeho pery. No moje srdce ho ignorovalo a trieskalo o hrudný kôš tak hlasno, že to muselo byť počuť na kilometre ďaleko. Nie. Moje srdce nemá pud sebazáchovy a táto jeho neposlušnosť ma určite bude stáť život. Videla som to v jeho rozšírených zreničkách. Jasne som v nich čítala, že mám problém. Vážny problém. Akoby som to nevedela aj bez toho, aby som vydesene civela do jeho chladných sivých očí.

Panikárila som pod ťarchou jeho tela, no neodvážila som sa pohnúť ani o milimeter. Vedela som, že aj nepatrný pohyb sa mi môže stať osudným.

Nezvládla som jeho uprený pohľad a zavrela som oči. Celé je to určite jeden zlý sen. Eva mala pravdu. Nemala som sem ísť. Lenže ani ona nemohla tušiť, čo sa stane.

Vyplašene som sa mykla pri zvuku praskajúceho konára. Znovu som na neho vypleštila oči, no jeho pohľad mi naznačil, aby som ani necekla. Akoby som mohla. Cez drsnú dlaň, ktorou mi zakrýval ústa a takmer polovicu tváre. Mala som pocit, že pod jej tlakom sa každú chvíľu zadusím.

Možno by to bola milosrdnejšia a rýchlejšia smrť než to, čo ma zrejme čaká.

1. kapitola

„Ty brd'o, vážne tam chceš ísť s takou bandou?“

„Ehm, keby dačo, tak nič, ale ak si pamätáš, pôvodne si mala byť jej súčasťou, a preto, že si odriekla, sa tam teraz natlačili takéto indivíduá.“

„Bože, mala som sa vykašať na takú šancu pre hlúpy výlet?“

Popravde? Jasné. Žiadna práca nie je taká dôležitá, aby si nechala kamošku v štiche. Okrem toho nazvať toto hlúpym výletom je rozhodne strata súdnosti. Môžem to však povedať nahlas? Dočerta, kamarátstvo je niekedy úplne naprd.

„No, netvár sa, že inak by si si to nedala ani za nič ujsť.“ Nahodila som kyslý výraz.

Opätovala mi grimasu. „Zlatko, keď sme s tým súhlasili, boli by sme prikývli aj na ročnú stáž na salaši. Pravdupoveďiac, keďže z toho večera neexistuje video, nie som si istá, či som s tým vtedy vôbec súhlasila.“

No, musím priznať, že prvotné nadšenie medzičasom opadlo aj zo mňa, ale ja som nemala takúto možnosť vyliecť sa z toho všetkého. Na začiatku ten nápad síce vyzeral ako veľké dobrodružstvo, ale teraz, po troch mesiacoch a dva týždne pred odchodom, hm, no, naozaj som vtedy musela byť na mraky.

„Chceš povedať, že ty sa už nevieš dočkať?“

„No, je to mierne strelené, ale...“

„Strelené? Teri, ideš sa predierať nejakou bohom zabudnutou divočinou. Hady, pavúky, smrteľné choroby...“

„Na teba nemá žiadna brožúra.“

„Ale vážne, nerozmyslíš si to? Vieš, nie si práve ako ten chlapík, čo v rámci prežitia v divočine prespáva v rozrezanom jeleňovi a z jeho parohov si dokáže vyrobiť plachetnicu.“

„Mali by ti odmontovať káblovku. Trochu to celé preháňaš. Budeme partia šiestich ľudí a...“

„Partia?“ vyplula na mňa naspäť moje vlastné slová. „Ty so Stanom, dvaja idioti, jedna štetka a jej určite nie kompletný nevlastný brat...“

„Veď ho vôbec nepoznáš. Možno je v pohode.“

„Jasné, preto ho nikdy nikto nevidel...“

„Lebo žije v zahraničí.“

„No, ak ho mám súdiť podľa jeho sestry...“

„Nevlastnej sestry.“

„Pardon, nevlastnej sestry, tak nie som ďaleko od pravdy.“

„Dobre, Jana je strašná krava, uznávam.“

„Len pridaj. Je to štetka. Keby som mala chlapa, držala by som ho od nej na kilometre. Tá ženská pretiahne všetko, čo dýcha.“

„No ja dýcham a ešte to na mňa neskúšala.“

„Smej sa. Prejde ťa to, keď ju nájdeš na Stanovi.“

„Uhm, fajn. Vidím, že dnes je z teba apokalyptická Sibyla, takže už radšej pôjdem.“

„Neurážaj sa. No čo my vieme, možno sa tam z vás stanú nakoniec kamošky,“ uškrnula sa a zagúľala očami.

„A s Jožom a Martinom budeš chodiť na pondelkové kávičky.“

„Že ti Jožov charakter tak nevadil, keď si s ním liezla do postele,“ odrkla som, strácajúc trpezlivosť, a hodila som mobil do tašky.

„Bola som vtedy na mol... A ďakujem, že mi to pripomínaš.“

„No a ja som bola na mol vtedy, keď som súhlasila s týmto výletom. A keďže mne nie je jedno, že to niekoho stálo toľko peňazí, tak sa na ňom mienim aj zúčastniť.“ Pre Kristove rany, keď som si predstavila, že jedna spiatočná letenka stála okolo tisícpäťsto eur... A to sme hovorili iba o letenke. Bola však pravda, že ani jeden z chalanov si so sumou, ktorú za to celé vysolili, ťažkú hlavu nerobil. Zrejme to aj tak išlo z vreciek ich rodičov. Takže áno, pretože som nepatrila do kategórie ľudí, ktorí by si niečo také mohli dovoliť zaplatiť, nemohla som ani bez mihnutia oka nechať všetko prepadnúť. Eva si zrejme neuvedomovala, že už len prepísanie jej leteniek na iné osoby nebolo zadarmo. Jej svedomie však nebolo ani zďaleka také citlivé ako moje.

Stisla pery do úzkej čiarky. Videla som jej v tvári, že som ju naštvála. To však aj ona mňa. „Ani jednému z nich tie prachy chýbať nebudú. Aj tak to cvakajú z peňazí svojich oteckov.“

„A to ťa žerie, čo? Vieš čo? Na rozdiel od teba sa musím baliť, takže ďikes za milé stretko.“

Prehodila som si tašku cez plece a nechala som ju tam s jej narážkami a dobrými úmyslami.

Vedela som, že odkedy sa jednorazovo ocitla v Jožovej posteli, nepatril on ani Martin na zoznam jej najlepších priateľov. Niežeby som sa jej čudovala. Jeden aj druhý dokázali byť ukážkoví papalášski synáčikova so všetkými neduhmi, ktoré k tomu patrili, vrátane báb, chľastu, drahých áut a prehnaneho sebavedomia.

Avšak momentálne som na jej výlevy nemala nervy. Možno to malo niečo spoločné s tým, že ja, a nie ona, s nimi budem musieť stráviť dva týždne v izolácii. Teda ak nerátam tie hady a pavúky...

Vyšla som z výťahu a napravo ma už čakali odchýlené dvere. Vošla som dnu a zhodila som z nôh balerínky.

Spustila som z pleca tašku – skončila na zemi vedľa topánok – a bosá som prešla do obývačky.

V televízore bežala nejaká reklama, no Stano tam nebol. Z kúpeľne som začula tečúcu vodu, tak som sa hodila na koženú pohovku, ktorá podo mnou protivne zavrzgala, a stiahla som si kolená pod bradu. Stretnutie s Evou ma rozladilo. Naozaj má pocit, že potrebujem, aby ma stresovala svojimi hlúpymi poznámkami? Akoby nestačilo, že sa celkom vážne chystám na výlet do posratej tropickej džungle, či ako to tam nazývajú. Áno, vtedy po pár pivách či pohároch vína, či čo som vtedy popila, to znelo neuveriteľne dobrodružne, romanticky, úžasne a neviemako super – duper. Južná Amerika? Ty brďo! Ekvádor? Sen každého cestovateľa. Zrejme. Až kým som nevytriezvela a nevedomila som si, že ja žiadny cestovateľ nie som. Ani dobrodruh. Ani turista. Ani *neviemktonatakévýletychodieva*. Mám rada prírodu, ale všetko, čo zahŕňa viac než dvadsaťlitrový ruksak a oblečenie s prívlastkom outdoorové, je u mňa *off limits*. Aspoň doteraz. Je to, ako naučiť sa prišit' gombík a na druhý deň si kúpiť stroj na šitie a pokúsiť sa ušiť svadobné šaty.

„Čau, zlato,“ vytrhol ma z týchto depresívnych úvah hlas môjho frajera, a keď som sa za ním otočila, obočie mi vy-

strelilo pri pohľade na jeho telo, ktorému chýbal akýkoľvek náznak oblečenia.

„Ehm, čau. Stratil si cestou niečo?“

„Ako to vy baby hovoríte? Pozeraj mi do očí, či tak nejak...?“ Prinútila som sa zodvihnúť pohľad od jeho rozkroku a venovala som mu krivý úškrn.

„Zvyčajne pri tom nestojíme hore bez, dole nič.“

„Hádam ťa nerozptyľujem.“ Presúval sa pomaly ku mne a nespúšťal zo mňa sebedomý pohľad. Pomaly som sa otáčala spolu s ním, až som znovu sedela rovno a on stál priamo predom mnou.

„Už som rozptýlená až – až,“ namietla som chabo a zavrela som oči, aby som nezízala na jeho penis, ktorý začínal na moju prítomnosť reagovať. Prišla som sem kvôli niečomu celkom inému. „Práve som bola s Evou a vytočila ma svojimi kalamitnými prednáškami o našom výlete.“

„Neboj sa, bude to nezabudnuteľné, a keď jej budeš ukazovať fotky, bude sa fučať, že nešla s nami,“ ozval sa dráždivým hlasom príliš blízko pri mne a moja ruka sa odrazu ocitla v jeho dlani. „Ak ťa naozaj vytočila, mám tu pre teba niečo na upokojenie...“ Ruku mi nasmeroval do svojho rozkroku a nemusela som ani otvoriť oči, aby som pochopila, že jeho momentálne Eva, výlet ani nič okolo toho netrápia.

„Má to upokojiť teba či mňa?“ Pozrela som na neho spod privretých mihalníc, no ruku som neodtiahla.

„Všetko postupne,“ uškrnul sa vyzývavo a vedela som, že moje problémy sa odkladajú na neurčito. Chcela som sa mu postážovať a porozprávať sa o tom, ako ma celý ten výlet stresuje, no ak Stano v niečom vynikal, tak určite v schopnosti okamžite odvieť moje myšlienky celkom iným smerom, než pôvodne mierili.

„Zostaneš na noc?“ opýtal sa, zatiaľ čo sa prehraboval v šuplíku komody a hľadal boxerky. Lenivo som otočila hlavu na druhú stranu a obzerala som si jeho pevný zadok a dlhé nohy, ležiac na bruchu. Pripomenulo mi to deň, keď sme sa stretli prvýkrát. Vyšvihol sa kúsok predom mnou ponad okraj plaveckého bazéna a ja som ostala na mieste šliapať vodu, aby som sa mohla pozerieť, ako kráča smerom k saune. Nemohla som uveriť, keď sa mi v šatni prihovoril. Vtedy ma to prekvapilo. Teraz som ho už poznala pridobre a vedela som, že sa neokúňa zobrať si, čo chce. A hoci sme za ten čas, čo sme spolu, mali aj komplikovanejšie obdobia, bola som rada, že ma vtedy bez okolkov pozval na rande. Odrazu som mala pocit, akoby odvtedy ubehlo aspoň desať rokov. V skutočnosti len niečo vyššie dvoch.

„Ak nemáš nič v pláne...“

„Dnes nie. Mám ešte nejakú robotu, ale maximálne na hodinu. Môžeš sa zatiaľ rozvaliť pred telkou.“

„Okej, zavolám mame, že dnes neprídem. Musím len pozrieť, či tu mám nejaké oblečenie vhodné do práce.“

„Okej,“ žmurkol na mňa a vo dverách sa ešte raz otočil mojím smerom.

„Zajtra idem von s chalanmi, keby si mala nejaké plány...“ Uhm, keby som ich mala, tak mi to hovoríš skoro, pomyslela som si namrzene a bojovala som s nutkaním vyhrknúť: *S ktorými?*

Ovládla som sa len preto, že som si veľmi živo spomínala, ako sme sa minule pochytili pre niečo podobné. Tvrdil, že prehnane žiarlim. Hlúposť. Len sa mi ježili vlasy na krku, keď som vedela, že ide ktoviekam s kamarátmi, ktorí nema-

jú zábrany pred ničím. Vtedy som sa držala zlatého pravidla dôveruj, ale preveruj.

„Uhm, fajn,“ vysúkala som zo seba nasilu.

„V poho?“ Nevieam, či tam čakal na môj výstup alebo na to, že sa zoširoka usmejem a zaželim mu príjemnú zábavu. Nedočká sa ani jedného, aj keď s tým prvým by som veľký problém nemala.

„Jasné. Ja budem študovať ekvádorské kulinárske zvyky.“

Zasmial sa, ponad plece prehodil, že bude v pracovni, a už ho nebolo.

Prevalila som sa späť na chrbát, a keď som nazbierala dosť energie, vstala som a prešla ku skrini, kde viselo niekoľko kúskov môjho oblečenia. Prespávala som tu niekedy raz, inokedy dva – tri razy do týždňa a veľa víkendov. Zatiaľ sme sa nedostali k debate o spoločnom bývaní a v podstate mi to takto celkom vyhovovalo. Obávala som sa toho, akoby neustále *bok po boku* ovplyvnilo náš vzťah vzhľadom na to, že sme sa vídali ešte aj v práci.

Stiahla som z vešiaka jednu z jeho starších košiel, ktorú som si privlastnila ako domáci úbor, a vybrala som sa do kúpeľne. Rovnako dobre ako pozeraním televízora ten čas môžem využiť na relaxačný kúpeľ. A pouvažovať pri tom, ako nadhodiť tému, ktorá mi posledné týždne nedala spať. Hoci teraz, keď bolo všetko zariadené, už asi nebolo veľa toho, čo sa na tom dalo zmeniť. To však neznamená, že si obavy musím nechať pre seba.

Do odchodu ostávali už iba štyri dni. Hoci som to urobila už včera, znovu som vytiahla nepremokavé puzdro a povykla-

dala som z neho na posteľ pas, očkovací preukaz, kartičku poistenia v zahraničí, letenky... Bože, potrebovala som toho toľko! Znovu, asi po tisíc raz, som si uvedomila, že toto nie je výlet do Tatier alebo do Slovenského raja.

Doriti, ja idem do posratej tropickej džungle. Poodchýlené dvere sa otvorili a do izby nakukla mama. Vďaka bohu, že som to nevyslovila nahlas. Asi by to neznelo veľmi ako *už sa neviem dočkať, kedy tam budeme*. „Balíš?“ usmiala sa na mňa mama, no v tvári som jej čítala, že si robí starosti. Nečudovala som sa jej. Ani trochu. Veď som si ich robila aj ja.

„Už mám viac-menej zbalené, len si všetko kontrolujem. Bojím sa, že zabudnem niečo dôležité a zostanem zaseknutá niekde na polceste v Amsterdame.“

„Vždy lepšie než v Južnej Amerike, nie?“ podpichla ma a ja som sa so sileným úsmevom sklonila k dokladom, aby mi v tvári nevidela paniku, ktorá sa ma chytala. Južná Amerika. Bože, už ten názov hovorí, že nie som kompletná.

„Tešíš sa?“

„Jasné. Málokomu sa naskytne príležitosť navštíviť Ekvádor.“ *Ekvádor, Ekvádor...* dunelo mi dookola v hlave s čoraz väčšou hystériou. „Bude to určite úžasný zážitok,“ prikývla som, uvažujúc, či presviedčam seba alebo ju.

„Keď budeme tam, už bude dobre. Len tá cesta ma stresuje. Tie prestupy a skoro štrnásť hodín v lietadle... Nedokážem si to predstaviť. Zatiaľ som letela maximálne dve hodiny, aj to sa mi zdalo o dve hodiny dlhšie, než mi bolo milé.“

„Určite väčšinu cesty prespíte,“ upokojovala ma mama.

„To dúfam,“ nadýchla som sa a nechala som si pre seba, že sa obávam aj toho, čo bude po príchode tam. Ten moment, keď mi cesta do Ekvádoru znela tak neuveriteľne exoticky a dobrodružne, už dávno vypršal. Teraz, zbalená na takmer

dvojtýždňový výlet, z ktorého bude viac než týždeň trvať plahočenie sa po dažďovom pralese, som začínala mať veľké pochybnosti, či som na niečo také pripravená. Mojmým doterajším turistickým vrcholom bola sedemhodinová turistika v Západných Tatrách. Aj to bolo niekedy pred rokom. Namiesto nadšenia z vysokohorskej turistiky som si vtedy odniesla len otláčené nohy a ramená boľavé od popruhov ruksaka.

Keby ma dostatočne nevarovalo toto, očkovanie proti žltej zimnici, ktoré som absolvovala pred dvoma týždňami, bolo samo osebe dosť výstižné.

Lenže ako som vtedy povedala Eve, teraz už bolo neskoro povedať *nejdem*.

A to nielen preto, že Stano za mňa zaplatil viac než dvetisíc eur za letenky, ubytovanie a rôzne poplatky.

V duchu som sa preplieskala. Zlý postoj. Mala by som sa zameriavať na to, aké to bude super, keď sa vrátíme. Verím, že po šťastnom návrate budem hrdá, že som niečo také zdoľala. Je to predsa zážitok na celý život.

Ekvádor. Hm, no prečo nie?

2. kapitola

„Doriti, je tu riadne horúco. Baby, navrhujem, aby ste si strhli tričká a aby ste si nemysleli, že je to sexistické, urobíme to tiež. Čo vy na to?“

„Že si upotené prasa...“ šplechla som Jožovi ponad plece a ďalej som si obzerala okolie.

Bože, milujem to tu. Na internete som si toľkokrát prezerala cieľ našej cesty, že som teraz mala pocit, akoby som tu už predtým bola. Fotky nepreháňali. Bola som rada, že chalani zmenili pôvodný plán ísť z hlavného mesta Quito lietadlom do Laga Agrio, ktoré bolo vstupnou bránou do prírodnej rezervácie Cuyabeno. Veľmi rýchlo zistili, že v tomto období by sme sa bez člnu ďaleko nedostali. A ja som kategoricky odmietala plaviť sa týždeň po zaplavených nížinách medzi kadejakou vodnou hávedňou, komármi prenášajúcimi určite minimálne maláriu a vlhkosťou na bode osem Richterovej stupnice. Okrem toho Lago Agrio bolo podľa fotiek na internete ako vycucnuté z lacnej mexickej telenovely a vôbec nie v pozitívnom význame.

Cotacachi, naopak, bolo ako mestečko, ktoré tresnete na všetky pohľadnice a turistické webstránky, aby ste ľudí do tejto krajiny prilákali. Nádherne farebné a s pohorím Andy, ktoré za ním dotvárali dokonalú scenériu, bolo ideálne na to, aby ste si to tu zamilovali. Keby chalani navrhli, že na-

miesto tej šialenej túry zostaneme dva týždne tu, nemuseli by ma dvakrát prehovárať.

To je však iba moje zbožné želanie...

Niekde za mojím chrbtom sa Jana chichotala na Jožových rečiach a ja som sa snažila nezagúľať očami. V duchu som sa pokarhala. Budeme spolu najbližšie dva týždne, tak pokoj. Jej prekáračky s tými dvoma mi predsa môžu byť ukradnuté.

Možno za moje podráždenie mohlo to, že ma len nedávno po nekonečných hodinách vyplulo lietadlo, bola som unavená, dokrčená a na letiskových záchodoch som nenašla mydlo, takže som mala pocit, že neviditeľné zvieratká si na mojich dlaniach zakladajú hlavné mesto. A za tým všetkým nás čakala takmer jedenapohodinová cesta taxíkom. Stále to však mohli byť štyri hodiny autobusom, takže sme asi obišli celkom dobre.

Keď Jožo zahlásil, že na tých zvyšných sto kilometrov si berieme taxík, takmer mi vypadli oči z jamiek. Rýchlo som však pochopila, že nás to vyjde menej než jazda naprieč Bratislavou počas majstrovstiev v hokeji...

Z delíria ma vytrhlo Martinovo nadšené zvolanie.

„Paráda, toto miesto si musím zadať do džípíeska. Pozri na tú barmanku. Stavím sa, že keď ju podojím, z tých štvoriek jej potečie tequila.“

Všetci chalani vrátane toho môjho sa rozrehotali ako kone a musím Jane pripísať jeden bod za to, že rovnako ako ja zagúľala očami.

Napravila som si popruhy ruksaka, ktorý ma už začínal tlačiť – neblahá skutočnosť pred týždňovou túrou –, a vykročila som smerom, kde sa mal nachádzať náš hotel.

„Načo čakať?“ zahlásil Martin, čo ma prinútilo zastať.

„Práve sme prileteli. Nechci ma zažiť, ak sa do polhodiny

neubytujem a nedám si sprchu,“ pozrela som na nich s kamennou tvárou.

„V pohode, tak bež a pridáš sa k nám neskôr. My sa nikam neponáhlame, však chlapci,“ poobzeral sa veselo po ostatných. Stano zachytil môj pohľad a pochopil, že nestrieam do vetra.

„Mali by sme sa ísť najskôr ubytovať. Tereza má pravdu. Poďme si dať sprchu, najeme sa a potom sa sem môžeme vrátiť. Kozenka vám neutečie.“ Pri jeho poznámke som sa zatvárila znechutene, no nekomentovala som ju. Nechcela som hneď prvý deň vyzeráť ako puritánka, ktorá ho drží pod papučou.

„Načo sprcha? Baby majú rady spotených chlapcov. Príťahuje ich naše živočíšne fluidum, však, Janča,“ žmurkol na Janu Jožo a ona si ako odpoveď stlačila palcom a ukazovák kom konček nosa.

„Jasné, v gatiach máš už určite podmienky ako v teráriu, to sa jej určite bude páčiť,“ šplechla som mu a obzrela som si barmanku za jeho chrptom, o ktorej sa pred chvíľou rozprávali. No štvorky to budú. Minimálne.

„Preto sa tam môjmu pytónovi tak darí,“ zoširoka sa usmial a dlaňou si pred všetkými pohladil rozkrok.

„Ježiši, Jožo, si strašné prasa!“

„A vieš čo,“ dodala som rýchlo, „máš pravdu. Radšej tu zostaň. Nerada by som zažila, ako sa ti začne plaziť von z gatí.“

Ignorovala som rehot, ktorý Maťo s Jožom spustili, a pozrela som na Stana. „Zostávaš s týmto zverincom alebo ideš so mnou?“

„Jasné, že idem s tebou,“ usmial sa na mňa žiarivo. „Kým sa títo budú márne snažiť, my stihneme v izbe aspoň dve

čísla. Bol by som debil, keby som zostal,“ žmurkol na mňa a oblapil ma rukou okolo ramien.

„Výhoda toho, keď si zadaný,“ zarehlil sa Jožo. „Môžeš trtkať, aj keď sa ti nechce,“ dokončil vetu a spokojne si s Matom tľapli do dlaní. Jana sa znovu len zachichotala, ja som si ich znudene premerala a poznamenala som, že ten vtip je starý ako Praha a je o ženáčoch a nie o zadaných.

„Ale platí rovnako. Však, Stano?“ usmial sa na môjho frajera a nastavil dlaň na ďalšie tľapnutie. Stano mu do nej netukol, no videla som, ako mu myká kútikom úst.

„Ideš s nami?“ obrátila som sa k Jane, hoci som bola viac než ochotná nechať ju tam s tými obojživelníkmi.

„Sprcha znie oveľa lepšie než terárium, takže...“ obrátila sa k chalanom, „hasta la vista, bejby.“

Nadhodila som si ruksak a rozhodným krokom som zamierila smerom k sprche.

„Tak čo povieš, zlato?“

„Mesto je nádherné. Zajtra budem mať čo robiť, ak si ho chcem stihnúť celé pozrieť.“

„Som rád, že sa ti tu páči,“ pritiahol si ma bližšie Stano.

„Páči. Nie je škoda ísť sa predierať džungľou, keď môžeme vychutnávať toto krásne mestečko? Hory predsa vidíme aj odtiaľto,“ nadhodila som, akoby nič.

„Lenivec,“ doberal si ma, kým sme čakali na kľúče od izby.

„Osem dní bez sprchy, civilizácie a normálneho jedla ver-
zus túlanie sa po uličkách a miestnych trhoch... To nemá s lenivosťou nič spoločné. Volá sa to zdravý rozum.“

„Neboj, bude to zábava. Adrenalín. Uvidíš.“

„Ak tí dvaja nechytia hneď prvý večer nejakú pohlavnú chorobu,“ dodala som trochu skepticky.

Oprela som sa chrbtom o pult a obzerala som si zariadenie hotela. No, pomenovanie hotel bolo možno v tomto prípade trochu prehnané. Aspoň podľa toho, čo som videla z recepcie.

Akoby to malo nejaký význam, keď tu strávime iba dve noci a potom ďalších sedem v bojových podmienkach tam vonku. Keď sa sem po tom týždni v pralese vrátíme, bude sa mi tento hotel určite zdať osemhviezdičkový.

„Čo ťa trápia tí dvaja. Mysli radšej na to, že len čo sa za nami zavrú dvere izby, hodím ťa na posteľ a poriadne ťa pomilujem.“

„Bože, Stanko, ty si taký romantik,“ zachechtal sa nám za chrbtom hlas, ktorý som v tej chvíli vôbec nepotrebovala počuť.

„Vďaka, Janka. Závidíš, čo?“

„Určite,“ zažmurkala na neho a on sa na ňu uškrnul spôsobom, ktorý sa mi vôbec nepáčil.

Drgla som mu laktom do rebier o niečo silnejšie, než mu bolo príjemné.

Ešte raz sa na nás oboch sladko usmiala, hoci som tušila, že väčšina úsmevu je mienená pre môjho priateľa, a potom sa otočila k pultu.

„Tak čo? Tej recepčnej to trvá celú večnosť. Kým sa dostanem do sprchy, tí dvaja stihnú pretiahnuť polovicu baru.“

Aha. Práve som si spomenula, prečo som sem išla. Pustiť Stana s tými dvoma a s touto chuderou by bola čistá vzťahová katastrofa. A pritom to na začiatku vyzeralo na takú fajn partiu. Keby sa Eva nebola rozišla s frajerom a potom nebo-